

Jézus, a mesteri Tanító

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 1:14, 18; 14:1-14; 2Korinthus 4:1-6; 5:16-21; Filippi 2:1-11; Zsidók 1:1-4

„Mert Isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán” (2Kor 4:6, ÚRK).

Billy Graham meséli, hogy egyszer ellátogatott egy katonai kórházba, ahová elkísérte az egység tábornoka. Volt ott egy fiatal katona, aki „olyan súlyosan megsérült, hogy hason kellett feküdnie egy vászon és acél szerkezeten.” Az orvos odasúgta Grahamnak: „Nem hiszem, hogy valaha lábra tud még állni.” A katona megszólította a tábornokot: „Uram!... Magáért harcoltam, de még sosem láttam az arcát. Láthatnám most?” A tábornok erre leereszkedett, bebújt a vászon és acél alkotmány alá, hogy elbeszélgessen vele. Közben Billy Graham észrevette, hogy az arcára hullott a fiú könnye.

Jézus születésekor a sebesült, vérző emberiségnek szüksége volt a gyógyuláshoz arra, hogy megláthassa Istent. Mintha könyörögtek volna: „Istenünk! Láthatnánk az arcodat?” Amikor Isten elküldte a Fiát erre a bolygóra, az Atya feladatot bízott a mesteri Tanítóra: mutassa meg az arcát az emberiségnek. Azóta csodálatos kiváltságunk, hogy szemlélhethetjük, amint „Isten dicsőségének ismerete (Jézus) Krisztus arcán” felragyog (2Kor 4:6, SZIT). Mit tanulhatunk a tanítás Mesterétől, aki eljött a földre?

BEMUTATNI AZ ATYÁT, 1. RÉSZ

Melyek a legfontosabb pontjai annak, amit *A zsidókhöz írt levél szerzője* elmond Jézusról a könyv elején (Zsid 1:1-4)?

Az Újszövetség írói újból és újból kiemelnék egy fontos gondolatot: Jézus azért jött a földre, hogy bemutassa az embereknek az Atyát. A múltban az isteni kinyilatkoztatás részlegesen hangzott a próféták által, Jézusban azonban elérkezett a teljes és igazi kinyilatkoztatás Istenről.

Jézus a saját személyében Isten „*dicsőségének visszatükröződése*” (Zsid 1:3). Bűnös emberként nem viselhetnénk el Isten dicsőségét a maga teljességében, ezért a testet öltött Fiú tükrözi azt vissza. Emberi természete tompította ragyogását, hogy láthassuk és világosan megérthessük Isten jellemét.

Jézus „*az ő valóságának képmása*” is (Zsid 1:3). Az itt használt görög *kharaktér* kifejezést arra a képre is szokták használni, amit egy pecséttel nyomtak viaszba vagy egy érmére. Tehát Jézus „Isten lényének a pontos lenyomata”. Amennyiben szeretnénk megismerni az Atyát, jól meg kell figyel-nünk azt, amit a mesteri Tanító mond róla. Néznünk is kell Őt, hiszen az Atyát a Fiúban láthatjuk meg.

Vessük össze Zsid 1:1-4 és 2Kor 4:1-6 verseit! Az utóbbi szakasz szerint kicsoda Jézus és mit tanulunk tőle?

Pál és a munkatársai arra törekedtek, hogy Jézus tanítási szolgálatát tükrözzék, azt, ahogyan bemutatta az Atyát. Jézus mint „*az Isten képe*” (2Kor 4:4), megismerteti velünk az Atya Istent. Hasonlóképpen Pál is, kerülve mindenféle megtévesztést és Isten Igéjének elferdítését, egyértelműen közli az igazságot (2Kor 4:2).

A teremtéskor Isten világossággal üzte el a sötétséget, a Fiát, Jézust pedig azért küldte el, hogy eloszlassa a vele kapcsolatos téves nézeteket és bemutassa az igazságot róla. Istent Krisztus arcáról ismerhetjük meg a legjobban (lásd 2Kor 4:6).

Jézus pontosan tükrözi az Atyát. Isten bennünket is hív, hogy legyünk az Ő követői, „*mint szeretett gyermekek*” (Ef 5:1). Mit jelent ez? Hogyan lehetünk „*követői az Istennek*”? Mit tanulhatunk Jézustól ezzel kapcsolatban?

BEMUTATNI AZ ATYÁT, 2. RÉSZ

János evangéliuma magával ragadó bevezetőjében (Jn 1:1-18) az apostol úgy mutatja be Jézust, mint aki az örök „Ige”. Nem szégyenlősen, szükszavúan szól róla, hanem bátran és kozmikus méretekben. Már a világ teremtése előtt, valójában öröktől fogva létezett, sőt Ő volt, aki mindent megteremtett (Jn 1:2-3). Ő „*az emberek világossága*” (Jn 1:4), aki „*megvilágosít minden embert*” (Jn 1:9), a földre jött Ige.

János szerint mi következett abból, hogy Krisztus emberré lett? Mint Ige, milyen világosságot hozott el? Milyen képességekkel rendelkezik, hogy ezt megtehesse?

„A világosság akkor jelent meg, amikor a világra a legsűrűbb sötétség borult...

Az emberiségnek csak az az egy reménye volt, hogy... [Jézus visszaállítja] Isten ismeretét a világban.

Krisztus azért jött, hogy visszaállítsa ezt az ismeretet, félretegye a hamis tanokat, amelyek által Isten állítólagos ismerői hamis színben állították be Őt. Eljött, hogy kinyilatkoztassa törvényének természetét és jellemében kinyilvánítsa a szentség szépségét” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, 72-74. o.).

Egyetlen célja volt mindannak, amit Jézus a földi életében tett: kinyilatkoztatni, hogy milyen Isten, mégpedig „az emberiség felemelése érdekében” (i. m. 80. o.).

Jézus maga mondta: „*aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9). **Milyen körülmények között beszélt erről, és miért (lásd Jn 1:1-14)?**

Talán kísértést érzünk rá, hogy meggondolatlan kijelentéséért elítéljük Fülöpöt (Jn 14:8). Éveket töltött Jézus közelében, mégsem tudta felfogni a testet öltés lényegét, azt, hogy Jézus az Atya jellemét jött bemutatni. A mai tanárokat talán vigasztalhatja, hogy még a mesteri Tanító egyik tanítványa is ilyen gyengén teljesített. Fülöp megjegyzésének azonban valószínűleg nem azért maradt nyoma, hogy okunk legyen megbírálni, inkább azért, hogy önvizsgálatot tarthassunk. Mennyi ideje járunk már Jézussal? Vajon mi jobban megértettük Őt, mint Fülöp? „...*aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9).

A MESTERI TANÍTÓ GONDOLATAI

Mi aggasztotta Pált a keresztény közösséggel kapcsolatban, amikor levelet írt a Filippiben élő hívőknek? Lásd Fil 2:1-4; 4:2-3!

Fil 2:1-11 versei a Biblia legmeghatározóbb szakaszai közé tartoznak. Krisztus preegzisztenciáját (eleve létezését), istenségét, testet öltését, emberi természetét tárgyalja, valamint azt, hogy vállalta a kereszthalált. Az apostol leírja, milyen hosszú, nehéz volt az a lefelé vezető út, amelyen Jézus haladt a mennytől a Golgotáig (Fil 2:5-8). Azt is megtaláljuk benne, hogy az Atya felmagasztalja Jézust, és az egész világmindenség imádattal fog meghajolni előtte (Fil 2:9-11). Csodálatos igazságokat foglalnak össze ezek a versek.

Hogyan vezeti be Pál Fil 2:5-11 szakaszát? A Jézus életéből megemlített jellemzők közül az apostol szerint mit kell a hívőknek tükrözni a saját életükben is (lásd Fil 2:6-11)?

Pál remélte, hogy a vitatkozásra hajlamos filippibeli hívők tanulnak Jézus példájából, testet öltésének történetéből. Jézus kész volt elfogadni az emberi testet, *„szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez”* (Fil 2:7, ÚRK), sőt még a keresztet is vállalta, tehát a hívőknek mennyivel inkább engedniük kell egymásnak, méghozzá szeretettel!

Emlékeztet bennünket ez a szakasz, hogy milyen sokat tanulhatunk a mesteri Tanítótól, Jézustól! Okulhatunk abból, amit földi szolgálata során elmondott, a csodáiból, ahogyan másokkal bánt. Igyekezzünk a saját emberi kapcsolatainkat arra gondolva alakítani, hogy Ő mennyire megalázta magát, kész volt a mennyei dicsőséget felcserélni az egyszerű jászollal (hatalmas tanulmány számunkra!).

Ezzel szemben a világ gyakran arra késztet, hogy önmagunkat magasztaljuk, büszkélkedjünk a teljesítményünkkel. A betlehemi jászol és a mesteri Tanító viszont egészen másra tanít: Isten nagy munkája a tanításban és az üdvözítésben nem az önfelmagasztalás útján történik, hanem akkor, ha megalázzuk magunkat Isten előtt és szolgálunk az embereknek.

Volt vagy talán éppen most van olyan helyzet az életünkben, hogy az alázatunkkal bemutatathatjuk valakinek Krisztust?

A MESTER ÉS A BÉKÉLTETÉS

Sok emberi kapcsolat megromlik, elidegenedhetünk egymástól. Aki egykor jó barátunk volt, abban talán később már nem bízhatunk meg. Viszont a megtört kapcsolatokat is helyre lehet hozni. Amikor ilyesmi történik, az a ki-békülés csodája, és kevés tapasztalat annyira édes, mint ez.

Miért mondhatjuk, hogy központi a megbékélés szerepe Krisztus test öltésében és tanítói szolgálatában? Lásd 2Kor 5:16-21!

Boldoggá tesz, ha helyreáll a kapcsolatunk egy másik emberrel, akkor mennyivel nagyobb boldogság Istennel megbékülni! 2Kor 5:16-21 szakaszában Pál világossá teszi, hogy ki végzi a békéltetést – az Atya Isten kezdeményezte, hogy helyreálljon vele a megtört kapcsolatunk. A békéltetés munkáját „Jézus Krisztus által” végezte el (2Kor 5:18): „Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19).

Nem lehetünk csupán élvezői a békesség örömének, tanulnunk kell a mesteri Tanítótól! Testet öltésével Jézus kivette a részét a békéltetés munkájából, és bennünket is hív, hogy csatlakozzunk hozzá. Isten megbékéltetett magával bennünket Krisztus által, ezért mint Pált, minket is megbízott a békéltetés szolgálatával (lásd 2Kor 5:18).

Krisztus testet öltésével kapcsolatban szintén kiemelkedő újszövetségi szakasz Kol 1:15-20, amit általában krisztushimnusznak tekintenek. Az eleje Krisztus teremői munkájáról (Kol 1:15-17), a második fele pedig a megváltásban vállalt szerepéről (Kol 1:18-20) szól. Krisztus teremői és megváltói szerepe által békéltet meg Isten mindenkit önmagával. Ez a békéltetés kozmikus kiterjedésű: mindent megbékéltet „keresztjének vére által” (Kol 1:20).

Természetesen nyomába sem érhetünk a mesteri Tanítónak, akinek a munkája kozmikus hatású, Ő mégis arra kér bennünket, hogy a saját köreinkben vegyünk részt a békéltetés szolgálatában (lásd 2Kor 5:18). Erre gondolatott Jézus, amikor így imádkozott: „Úgy, amint te elküldtél engem a világba, én is elküldtem őket a világba” (Jn 17:18, ÚRK).

Hogyan tükrözhetjük mi is a gyakorlati életben Isten békéltető szolgálatát? Vagyis hogyan segíthetünk embereknek megbékülni egymással?

A MESTER ELSŐ TANÍTVÁNYAI

Az egyik pillanatban hétköznapi pásztorok voltak, akik átlagos nyájukat terelgették egy kisváros mellett. A következő pillanatban viszont már ragyogó angyalokat láttak, akik lélegzetelállító, csodálatos, világrengető híreket mondtak nekik. A pásztorok a jelenés után elindultak megkeresni a Gyermeket, akinek a születését hirdették az angyalok.

Képzeljük el, hogy a pásztorokkal együtt nézzük a jászolt! Mit látunk benne? Lk 2:8-20

Joggal csodálkozhatunk a Mester első tanítványain – Józsefen, Márián és a pásztorokon. Jézus születésének szerény körülményei között semmi nem utalt a testet öltés csodájára, arra, hogy a Gyermek személyében Isten egygyé lett az emberiséggel. Ám a látomások, álmok és angyalok segítségével az első tanítványok bepillantottak Jézus születésének külső látszata mögé. A pásztorok sokaknak elbeszélték, hogy ki is az a Gyermek: „*megszületett nektek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus*” (Lk 2:11, ÚRK; vö. Lk 2:17).

Hogyan fogadták a bölcsek Jézus születésének a hírét? Mit tett Heródes? Mt 2:1-12

A mesteri Tanító önmaga miatt méltó az imádatunkra, még mielőtt akár egy példázatot is elmondott volna vagy tett volna egyetlen csodát. Hogy igazán értékelhessük későbbi tanítói szolgálatát, csatlakozzunk mi is az első tanítványok között a bölcsekhez, akik imádni mentek az Urat! Bölcs tanítónál több Ő, akinek csodálattal figyeljük a szavait: Isten, aki eljött, hogy az emberekkel lakozzon. Éppen ezért gyökerezik a keresztény oktatás Krisztus imádatában.

Csatlakozzunk a bölcsekhez, a pásztorokhoz és az angyalokhoz, imádjuk Krisztust, az újszülött Királyt! Lássuk meg Istent a gyermek Jézusban!

Gondolkozzunk el azon, hogy mit jelent Jézus testet öltése Isten jelleme szempontjából! A számunkra felfoghatatlan méretű univerzum Teremtője, Isten „megalázta magát”, amikor emberként eljött, a földön élt, majd meghalt a kereszten, mert magára vette a bűneink büntetését. Miért különlegesen jó hír ez a számunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, „Istentől küldött tanító” c. fejezet, 71-81. o.

„Az Istentől küldött Tanítóban minden igazi nevelési munka megtalálja középpontját. Erről a munkáról ma ugyanúgy beszél a Megváltó, mint az 1800 évvel ezelőtt alapított munkáról: »...én vagyok az Első és Utolsó«; »Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég« (Jel 1:17; 21:6).

Ilyen Tanítónak a jelenlétében, az isteni nevelésre való alkalmak birtokában milyen balgaság lenne tőlünk, ha Őtöle távol keresnénk a helyes nevelést, azt, hogy bölcsességet nyerjünk távol a Bölcsességtől és igazakká váljunk az igazság megvetése által! Balgaság lenne tőlünk, ha a világosságot a Világosság Forrásától messze eltávolodva akarnánk elnyerni, ha elfordulnánk az élő víznek kútforrásától és repedezett kutakat ásnánk, melyek nem tartják a vizet. Még mindig szól Krisztus meghívása: »...Ha valaki szomjúhozik, jöjjön éh hozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből« (Jn 7:37-38). »...az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne« (Jn 4:14)” (i. m. 80-81. o.).

„Kedves tanító... A munkádra való legfőbb felkészítésként emlékeztetlek téged a tanítók Fejedelmének szavaira, életére és módszereire! Azt tanácsolom, hogy állandóan szemléld Őt! Ő a te igazi eszményképed. Időzz Nála mindaddig, amíg az isteni Tanító birtokába nem veszi szívedet és életedet!

»...Az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanolyan ábrázatra elváltozunk...« (2Kor 3:18). Ez a titka a tanítványaid sikeres nevelésének. Tükrözd vissza Őt” (i. m. 279. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mely értékek és cselekedetek fontosak a keresztyén tanárok és diákok számára, ha igyekeznek komolyan venni a Mester testet öltésének a tanulságait?
- 2) Magas szintet kell elérniük a keresztyén szülőknek és tanároknak, hogy tükrözzék Isten jellemét, ami Jézus testet öltésében is megmutakozott. Mit tegyünk, ha nem tudunk ilyen magas szintre felérni?
- 3) Térjünk vissza a csoportban a csütörtöki rész utolsó kérdéséhez! Isten jelleméből mit mutat meg Jézus születése, élete és halála? Miért jelent ez vizsgálatást a számunkra, különösen nagy megpróbáltatások idején?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

HALLGATÁSOD

Hallgatásod torkon ragad.
Legalább én szóljak
pár keresetlent.
A térdem sajog,
párnán nem illő
keresni Színed.
Gyászveretes dadogásom
nekem fáj.
Felelnék már meg
legalább önmagamnak.